

YENİ ÖĞRETİM YILI DOLAYISYLA BU YAZIMI SADECE ANNE-BABALAR ve ÖĞRETMEN ARKADAŞLARIM OKUSUN

Gerek öğretmen, gerekse anne babalar olarak çocuklarımız ve öğrencilerimiz üzerinde gördüğümüz olumlu ve olumsuz davranışlar, bizim onlara verdiklerimizin birer yansımasıdır. Gençlerin olumsuz davranışları karısında ne veliler ne de öğretmenler, mazereti birbiri üzerine atarak sorumluluktan kurtulamazlar. Maalesef bugün ülkemizde herkes kolaycılığa kaçıyor. İlkokul öğretmenleri anne-babaları, Ortaokulda, ortaokul öğretmenleri ilkokul öğretmenlerini, liselerde, lise öğretmenleri ortaokul öğretmenlerini, üniversitelerde de liseler suçlanır. Gençlerle ilgili mazereti herkes bir öncekine atar. Hiçbir kesim bu konuda benim sorumluluğum nedir? Nerde hata yaptık ve nerede hata yapıyoruz? diye kendimizi sorgulamayız. Mazeret üretmede ve suçu birbirimize atmakta çok mahiriz.

Bir defa şunu iyi bilelim. Çocuk, anasından doğduğu günden itibaren iyi bir gözlemcidir. Çevresinde gördüğü her şeyi adeta bir fotoğraf makinesi gibi hafızasına almaya çalışır. Hatta fotoğraf makinesinden de öte bir kamera gibi hiçbir şeyi de ihmal etmeden kaydeder, hatta en ufak ayrıntıyı bile kaçırmaz; çünkü o çocuğun beyni boşdur, beynine doldurduğu bilgilerle hayata tutunabilecektir. Beynine doldurup yüklediği örneklemeler ve bilgi yükü, onun hayatında yönlendirici olacaktır. Hepinizin bildiği manidar bir anekdot vardır. Üç aylık çocuğu olan bir anne, psikiyatri profesörü olan doktora giderek:

-Doktor Bey, çok erken geldiğimin farkındayım; ama çocuğumu çok güzel eğitmek istiyorum. Bu yüzden sizin önerilerinizi almaya geldim, der.

Doktorun cevabı ilginçtir:

-Hanımefendi, çocuğunuzun eğitimi için çok geç kalmışsınız. En geç üç aylık hamileyken gelecektiniz.

Bundan da anlaşılıyor ki eğitim, anne karnında başlayıp ölünceye kadar devam eden bir süreçtir. Eğitimde, öğretmenin payı ve sorumluluğu olduğu kadar anne-babaların da payı ve sorumluluğu büyüktür. Anneler- babalar çocuklarının eğitimi ile ilgilenirler. Ama bu ilgi de nerde doğru, nerde yanlış yapıyorum diye kendilerini sorgulamazlar. Sonra onları öğretmenlere teslim ederler. Peki, bir öğretmen, öğrencisinin eğitim sürecinde hangi konumdadır? Nerede

bulunmalıdır? Öğretmen olan her insan bu soruları kendine sormalıdır. Bir öğretmen, öğrencinin anne-babası gibi her şeyi değildir; ama bunun yanında çok şeydir. Meselâ; onun öğretmeni, eğitici, rehberi, yol göstereni, öğrencilerin örnek aldığı bir idolü müdür; yoksa öğrencinin ufkunu aydınlatan, bilgi veren ve bakış açısını genişleten biri midir? Tabii ki her ikisi de. Dünyanın büyük bir köye dönüştüğü günümüzde öğretmenin diğer bir görevi de öğrencinin bilgiye nasıl ulaşabileceğinin yollarını göstermektir

İyi bir öğretmen olmak için öncelikle araştırıp sorgulayan ve iyi bir insan kimliğine sahip olmakla başlar. Onun için biz çocuklarımızın nasıl olmasını istiyorsak anne –babalar ve öğretmen olarak öncelikle kendimiz de çocuklarımızın olmasını istediğimiz gibi olmak zorundayız; Bu konuyu bir fıkra ile daha iyi anlatabileceğimi umuyorum

Yankesici sosyete bir kadın geminin kamerasında yolculuk yapmaktadır. Aynı kamerada görünüşte oldukça iyi giyimli her halinden zengin biri olduğu intibasını uyandıran bir bey de bulunmaktadır.

Adam uyuklayınca kadın işe koyulur ve adamın cüzdanını cebinden çalarak kamera dışına çıkar tuvalette cüzdandaki paraları saymaya başlar. Ama bir ne görsün cüzdandaki paralardan kat be kat değerli boynundaki kolyesi yoktur. Anlar ki boynundaki kolyeyi de yol arkadaşı adam çalmış. Kadın geri kameraya döner ve der ki: “Çaldığım cüzdanını geri veriyorum. Ancak bana kolyemi nasıl çaldın onu bana anlatır mısınız?” dediğinde adam “ Bir şartla benimle evlenirsen nasıl çaldığım anlatırım” der. Kadın sanatını daha da ilerletmek için adamla evlenir ve ara vermeden kısa zamanda bir çocukları olur. Bakarlar ki çocuğun bir elinin yumruğu sıkılı. Herkes hayret eder. Ebe çocuğun yumruğunu açtığında bakar ki parmağındaki yüzük çocuğun elinde. Ebe hayretle yüzüğü çocuğun elinden alırken baba atılır. “ Bırak kalsın. O, oğlumun ilk işi onun değerini iki mislisini vereyim” der .

Günümüzde uyuşturucu alışkanlığına kapılan oğlunun hırsızlık yapmaması için işine iş ekleyip gece gündüz çalışıp çocuğuna uyuşturucu parası kazanmak için çalışan anneler- babalar, öz oğlunu cezaevine attırmak isteyen anne babalar ile çocuğunun cezaevinde (Can güvenliği dolayısıyla) olduğuna sevinen anne babaların durumuna düşmemek için mazeret üretmeyelim. Önce kendimize

soralım. Ben nerede hata yaptım. Ben yemedim O yesin, ben giymedim O giysin, ben binmedim O binsin, benim cebim para görmedi onun cebi parasız kalmasın düşüncesiyle çocuk yetiştirenler bilsinler ki bir Rus ata sözüne göre (BİR ÇOCUĞUN HER İSTEDİĞİNİ ALAN, HER İSTEDİĞİNİ YERİNE GETİREN ANNE –BABALAR İYİ BİR EVLAT DEĞİL İYİ BİR DOMUZ YETİŞTİRMİŞ OLURLAR. Rus Atasözü-) iyi bir evlat değil iyi biryetiştirmiş olurlar. Her gördüğünü isteyen değil ama her istediği alınan çocuk gelecekte anne babası için ve toplum için çok tehlikelidir. Örnek mi? Okadar çok ki hangi birini yazayım. Geçenlerde gazetelerde okudum 32 yaşında bir evlat sahibi olan anne feryat ediyor. “ Oğlum doğru dürüst okumadı ama şöyle böyle okulu bitirdi. Şimdi de iş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere ‘ Yorucu, bana yakışmaz, bu paraya çalışılır mı’ gibi gerekçelerle işe gitmiyor. Bütün gün evde ‘Onu getir, bunu al’ şeklinde emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde ‘ Beni doğurdunuz, yapmak zorundasınız, çocuğunuz değil miyim? diyor. Direnirsek üstümüze yürümeye başlıyor. Artık korkuyoruz, ne yapabiliriz” diye kadıncağız feryat ediyor. Benim de bizzat yaşadığım bir olay. Bir veli lisede müdür olarak çalıştığım yıllarda odama ağlayarak gelerek “ NE OLUR MÜDÜR BEY OĞLUMU BİR DÖVÜVER” (yerimin darlığı dolayısıyla yazamıyorum. ayrıntısı www.kadirkeskin.net Eğitim –Öğretim adlı kitabımda).

Anne babalar lütfen çocuklarınıza başkaları değil kendi ellerinizle kötülük yapıyorsunuz. Yarım asırdır gençlerle iç içe olan biri olarak bunları yazıyorum. Şimdi içinizden sen nasıl bir anne baba oldunuz diye bir soru soracağınızı düşünüyorum. İnsan kendisini ve kendisine ait bir şeyin ifadesinin ne kadar zor olduğunu bilerek ve utanarak kendi hayatımdan size bir örnek vereyim. Cenab-ı Hakk’a şükürler olsun iki evladım ve üç torunum var. Bugüne kadar bana hiçbir sıkıntı yaşatmadılar. Allah sizlere de yaşatmasın.

Rahmetli Özal’lı yıllar... Ülkenin dışa açıldığı bir dönem. Yeni ithal mallar ülkeye girmeye başladı. Şu anda üniversite öğretim üyesi olan oğlum o yıllarda tıp ikinci sınıf öğrencisi idi. Benden arkadaşlarında gördüğü markalı bir spor ayakkabı istedi. Ben de kendisine “ Oğlum benim bütçem sana bu ayakkabıyı almaya müsait değil. Genç adamsın. Taşı sıksan suyunu çıkarırsın. Yaz tatilindesin. Git çalış kazan ve ayakkabını al” dedim. Nitekim oğlum gitti bir

inşatta iş buldu. Hem ayakkabısını aldı, hem de artan para ile marketten evin ihtiyacını görmüş. Oğün eve zafer kazanmış cephe komutanı gibi girdi. Oğlumun oğün eve girişi hala gözümün önünde.

Üniversitelerde seminere gidiyorum. Soruyorum gençlere bu güne kadar para kazanan oldu mu? diye. Kalkan parmak sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor.

Eğitimde öğretmenin payını bir başka yazıma bırakarak lütfen tekrar tekrar şu soruyu kendimize soralım. Nerde hata yapıyoruz? Unutmayın ki ELMALAR ARMUTUN DİBİNE DÜŞMÜYOR.

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com